

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

In de serie 'De Voetbalgoden'

Gevecht om de cup, Gevaarlijk spel, Schijnbeweging, Blessuretijd, Kopsterk, De Zwarte Panter, Buitenspelval, Vlamvend schot, Balbezit, Spookdoelpunt, Clubliefde, De twaalfde man, De Afrikaanse derby

In de serie 'Kief de goaltjesdief'

De nieuwe club, Topvoetbal, Op het verkeerde been, Voetbalmeiden, Kopduel, Tussen de palen, Schoolvoetbal, Voetbalkamp, Gestolen overwinning, Granaatschot

In de serie 'Allsports Academie'

Valse start, Misslag

Verder zijn er nog de spannende hockeyseries

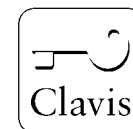
'De stoere hockeybende' en 'De Hockeytweeling'

En van Gerard van Gemert en co.

De wraak van Mysteria

Gerard van Gemert **VORMVERLIES**

‘Blijf scherp. Niet verslappen. Ook al is de training bijna afgelopen.’ Stef, de trainer van Jong Kick ’69, bleef zijn mannen aansporen. ‘In een wedstrijd kun je na vijftientig minuten ook niet een stapje minder doen.’

Stijn zocht positie voor het doel toen Jordy doorkwam aan de rechterkant. Zijn directe tegenstander pakte hem vast om hem het bewegen onmogelijk te maken. Stijn rukte zich los en bewoog naar de eerste paal op het moment dat Jordy de voorzet gaf. De bal was iets te laag, waardoor Stijn vallend moest koppen. Hij raakte hem niet goed en de bal verdween naast het doel.

‘Jammer, Stijn, goed bewogen,’ hoorde hij Stef roepen.

‘Verdorie, hoe wil je ze dan hebben?’ mopperde Jordy. Met een zwaaiende arm zette hij zijn woorden kracht bij.

Stijn zuchtte. Het liep nog niet zo lekker dit seizoen. Ze zaten aan het einde van de voorbereiding op het nieuwe seizoen. Komend weekend begon de competitie. Het maakte hem ongerust en het werd hoog tijd dat hij het goede gevoel van het vorige seizoen en de seizoenen daarvoor terugkreeg.

Stijn en Storm hadden aan het einde van het vorige seizoen te horen gekregen dat ze de stap naar Jong Kick ’69 mochten maken. Ook al waren ze nog zo jong dat ze nog een paar jaar bij de junioren zouden spelen. Ze waren met het jeugdelftal meegegaan naar een invitatie-toernooi in Kenia, waar ook het eerste elftal aan

Gerard van Gemert
Vormverlies

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Mark Janssen

Trefw.: voetbal, avontuur, vormcrisis

NUR 282/283

ISBN 978 90 448 2417 9

D/2015/4124/033

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl

mee had gedaan. Beide talenten hadden daar hun eerste minuten in het eerste elftal gemaakt. Stijn had zelfs gescoord en Storm had een puike partij tegen wereldster Bert Pringel gespeeld, die voor het grote Petchwood United uitkwam. De pers was lyrisch geweest over de prestatie van de twee jongens. Ze werden uitgenodigd voor televisieprogramma's en interviews, maar de club had hun verboden daarop in te gaan. Het was beter dat ze nog even uit de publiciteit bleven.

En zo meldden de twee Voetbalgoden zich aan het begin van het seizoen bij Jong Kick '69. Dat was wel even wennen. Het tempo lag hoger, de tegenstanders waren sterker en ze staken ineens niet meer met kop en schouders boven de rest uit.

Storm kon zich redelijk staande houden in het geweld. Met zijn verdedigend inzicht en, als het nodig was, harde spel paste hij zich makkelijk aan en bleef hij in de oefenwedstrijden overeind.

Stijn, daarentegen, had het moeilijk. Hij had maar één keer gescoord. Een intikker in een leeg doel. Hij had moeite met de fysiek sterke verdedigers en het hoge tempo. Zijn surplus aan techniek had hij nog niet kunnen laten zien. De ballen sprongen net even verder van zijn schoen dan anders. Als hij op doel schoot, raakte hij de bal niet vol en gevoelvolle passjes kwamen net niet aan of er zat net weer een been tussen. En de zware conditionele trainingen gingen hem ook niet in de koude kleren zitten.

'Wees geduldig,' had Stef aan het begin van de voorbereiding gezegd. 'Het is niet zo gek dat je aanpassingsproblemen hebt. Je bent nog jong en juist door op een hoger niveau te spelen en te trainen zul je alleen maar beter worden.'

Maar dat was nu alweer zes weken geleden. Stijn had het gevoel dat het juist slechter ging in plaats van beter. Hij begon tegen de trainingen op te zien en als het in een wedstrijd niet liep, was hij zelfs blij als hij gewisseld werd. Dat had hij nog nooit gehad. Een enkele keer overwoog hij om te vragen of hij weer teruggezet kon worden naar de junioren. Maar hij realiseerde zich dat hem dat later voor de voeten zou kunnen lopen. Nu opgeven zou geen goed signaal zijn aan de technische staf. Maar hij verlangde ernaar zorgeloos te voetballen en weer zenuwachtig te zijn voor een wedstrijd in plaats van angstig om fouten te maken.

De training ging verder. Stijn liep de benen onder zijn lijf vandaan om steeds aanspelbaar te zijn. Hij kaatste een keer naar de zijkant en een keer terug naar het middenveld. Maar toen hij, op de voor hem karakteristieke manier, kort wilde wegdraaien en versnellen, struikelde hij half over de bal.

Even later wisselde hij van plek met Jordy, zodat hij aan de rechterkant kwam te spelen en Jordy in het centrum. Dat vond Stijn lekker. De zijlijn gaf hem meer houvast. En daar had je maar met één tegenstander te maken in plaats van met twee centrale verdedigers.

Storm was in de verdediging in balbezit en zocht oogcontact met Stijn. Die bewoog naar de bal toe om zich vervolgens om te draaien en de diepte in te sprinten.

Storm zag het. De twee vrienden hadden aan één blik genoeg om te begrijpen wat de bedoeling was. Dat ze al die jaren samen gevoetbald hadden, zorgde ervoor dat ze elkaar door en door kenden. Storm gaf een lange pass die precies in de loop voor Stijn stuurde.

Die had, door de onverwachte beweging en zijn startsnelheid, een meter voorsprong op zijn tegenstander. Hij bracht de stuiterende bal onder controle en keek ondertussen wie er voor het doel was. Hij zag Jordy zijn hand opsteken. Hij kwam helemaal vrij bij de tweede paal. Voor alle zekerheid nam Stijn de bal nog een stapje mee, zodat hij goed kwam te liggen. Daarna zwaaide hij zijn rechterbeen naar achteren en trapte de bal, vanaf de achterlijn, voor het doel. Tot zijn eigen ontzetting zag hij de bal achter de lat op het net vallen.

Jordy zwaaide teleurgesteld met zijn armen en een van de middenvelders, die ook in het strafschopgebied opgedoken was, riep: 'Jemig, kom op nou eens, Stijn.'

Stijn stak ter verontschuldiging zijn hand in de lucht en sjokte terug. Hij was blij toen hij Stef hoorde zeggen dat de training erop zat en dat ze bij hem moesten verzamelen. Na een korte speech konden de spelers van Jong Kick '69 uitlopen en naar de kleedkamer gaan.

Stijn liep in zijn eentje helemaal achteraan. Halverwege het rondje liet Storm zich afzakken tot naast zijn vriend.

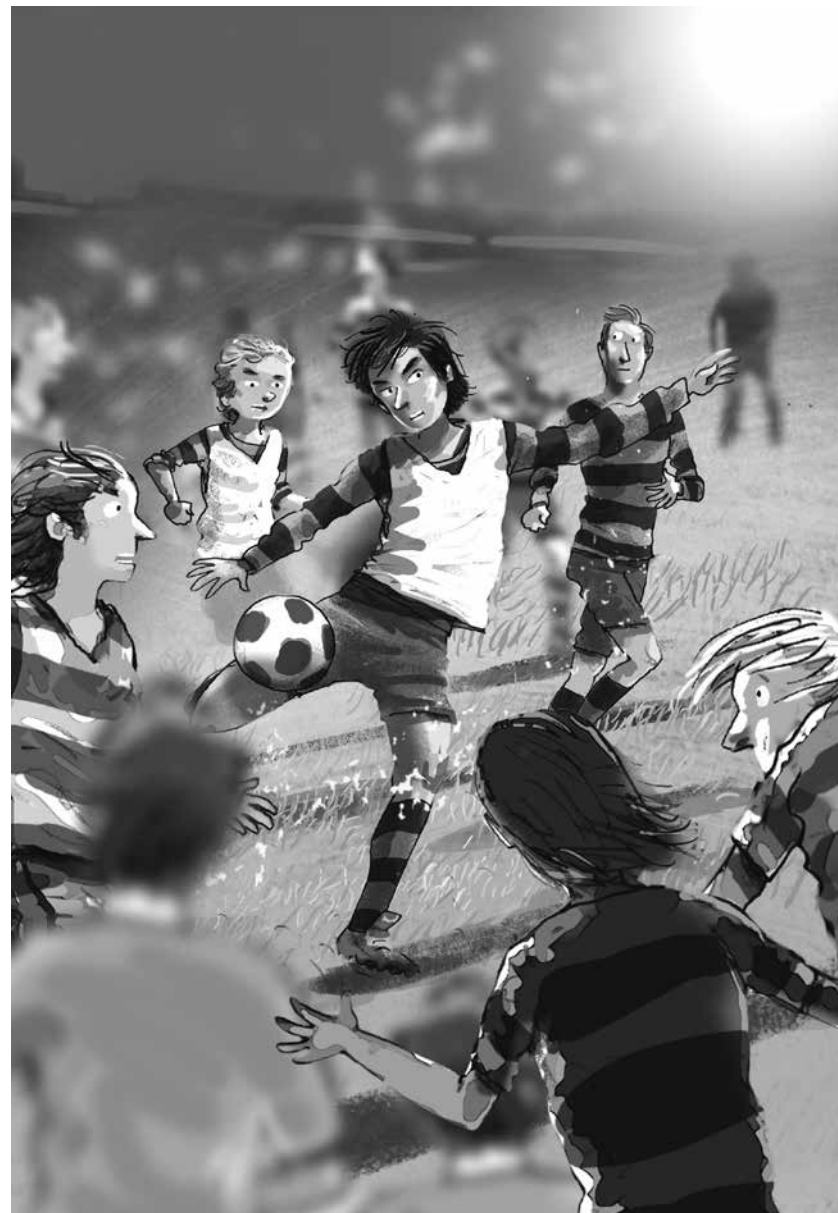
'Het ging niet zo lekker, hè?' zei de verdediger.

Stijn glimlachte. Dat was het prettige aan Storm. Hij draaide er niet omheen. Als hij iets vond, dan zei hij dat gewoon. 'Niet bepaald,' antwoordde Stijn.

'Komt wel goed, joh. Voetballen verleer je niet. En jij zeker niet.'

Stijn hoopte dat Storm gelijk had, maar de woorden van zijn vriend hadden het gevoel niet veranderd.

Ze liepen naar de kleedkamer. Stijn deed zijn schoenen uit en

haalde zijn scheenbeschermers achter zijn sokken vandaan. Daarna ging hij op zijn plek zitten met zijn rug tegen de muur en zijn benen op de bank.

De andere spelers praatten na over de training. Stijn liet het aan zich voorbijgaan. Zoals Stijn en Storm eigenlijk bijna nooit aan gesprekken deelnamen. Ze speelden dit seizoen voor het eerst bij Jong Kick '69, waren in verhouding tot de andere spelers nog erg jong en dus keken ze eerst de kat uit de boom. De andere spelers waren meer ervaren en sommigen hadden vorig seizoen al meerdere wedstrijden in het eerste gespeeld. Zowel in de competitie als in de Champions League.

Terwijl Stijn nog voor zich uit zat te staren, kwam Storm al onder de douche vandaan. 'Ga nou douchen. Straks missen we onze trein.'

Stijn haalde een keer diep adem en kleepte zich uit. De voetbal-kleding gooide hij op de stapel die midden in de kleedkamer lag. De materiaalman zou die ophalen als alle spelers de kleedkamer hadden verlaten.

Met een fles shampoo en op zijn slippers stapte Stijn onder de warme stralen. Tot voor kort kon hij na een training of wedstrijd genieten van het douchen. Het was een heerlijk moment waarop hij verschillende spelfases nog eens door zijn hoofd liet gaan. Maar nu waren er niet zo veel hoogtepunten om over na te denken.

'Als jij zo doorgaat, speel je over een paar weken weer bij de junioren.'

Stijn keek opzij. Jordy had zijn haren ingesopt en hield daarom zijn ogen dicht. Hij besloot niet te reageren.

'Op dit niveau krijg je niet zo veel tijd als in de jeugd. Hier moet je er meteen staan.' Jordy keek Stijn aan. 'Dan kun je wel het stempel hebben van grootste talent na Bert Pringel. Of misschien wel groter dan Bert Pringel. Maar er zijn al zo veel talenten op weg naar de top vroegtijdig gesneuveld.'

Stijn slikte.

Jordy was aan het begin van dit seizoen overgekomen van concurrent Sparta '43. Dat had nogal wat stof doen opwaaien in voetballand. Er gingen niet zo veel spelers van Sparta '43 naar Kick '69 of andersom. Jordy was wel een paar jaar ouder dan Stijn en Storm, maar stond ook bekend als een groot talent.

Stijn had helemaal geen zin om in discussie te gaan of zichzelf te verdedigen.

'Ben je jaloers?' Storm stond voor de spiegel gel in zijn haren te doen en had opgevangen wat Jordy had gezegd.

'Jaloers? Ik?' Jordy lachte geforceerd. 'Op twee omhooggeval-len kleuters die nog niets gepresteerd hebben en van wie iedereen denkt dat ze de toekomstige sterren van het Nederlandse voetbal zijn? Laat me niet lachen.'

Storm keek via de spiegel naar Jordy. 'Ja, dus. Geeft niets, hoor.'

Stijn spoelde de shampoo uit zijn haar en stapte onder de douche vandaan.

Jordy negeerde de opmerking van Storm. 'Wedden dat jullie over een paar weken weer bij de junioren spelen? Hoewel, van jou weet ik het nog niet zeker, maar Stijn gaat het niet redden. Je moet hier niet alleen goed kunnen voetballen, maar ook mentaal sterk zijn. En dus tegen tegenslagen kunnen.'

‘We hebben nog helemaal geen tegenslagen gekend,’ counterde Storm.

Jordy draaide de douche uit. ‘Kun je nagaan, en hij kan nu al niet tegen de druk.’

Ze liepen vanuit de douche de kleedkamer in. Storm wilde verder praten, maar Jordy ging met een van de andere spelers in gesprek.

De kleedkamerdeur ging open. Stef keek om de hoek. ‘Stijn, waar zit je?’

‘Hier.’ Hij stak zijn hand omhoog.

‘Dirk Jan wil je spreken in zijn kantoor. Kom je daarnaartoe als je klaar bent?’

Stijn knikte. De trainer van het eerste had hem aan het einde van het vorige seizoen laten debuteren en zijn vertrouwen in hem en Storm uitgesproken.

‘Dat gaat allemaal nog sneller dan ik gedacht had,’ zei Jordy. ‘Ik zie de krantenkoppen morgen al voor me.’ Hij maakte een gebaar met zijn hand in de lucht alsof hij het voorlas. *‘Talent van Kick ’69 nu al door de mand gevallen.’*

‘Doe niet zo lullig, Jordy.’ Jurgen, de aanvoerder van Kick ’69, bemoeide zich ermee. ‘Alsof jij het allemaal al bereikt hebt.’

Jordy schrok zichtbaar van de terechtwijzing van Jurgen en zweeg.

Stijn kleedde zich snel aan en verliet met een onbehaaglijk gevoel de kleedkamer. Zou dit echt al het einde van zijn periode bij Jong Kick ’69 zijn?

Stijn klopte op de deur.

‘Binnen,’ hoorde hij Dirk Jan zeggen.

Stijn opende de deur. Dirk Jan en Stef zaten aan een tafel met aan beide zijden twee stoelen. De twee trainers zaten naast elkaar aan één kant.

‘Hé Stijn,’ begroette Dirk Jan hem. ‘Ga zitten, jongen.’

Wat klinkt hij vriendelijk, dacht Stijn. Dat zou wel zijn omdat hij slecht nieuws heeft. Stijn nam plaats.

‘Wil je wat drinken?’ Stef schoof zijn stoel naar achteren en keek Stijn vragend aan. ‘Flesje water?’

Stef opende de koelkast in het kantoor. Even later stond er een flesje water voor Stijn.

‘Zo, Stijn Wouters,’ begon Dirk Jan. Hij ging achteroverzitten. ‘Hoe gaat het tot nu toe?’

Stijn draaide het dopje van het flesje. Hij zocht even oogcontact met Stef, die hem vriendelijk toeknikte. ‘Nog niet zo lekker.’

‘Hoe komt dat?’

Stijn haalde zijn schouders op. ‘Ik mis het gevoel en het vertrouwen.’

Dirk Jan leunde naar voren en legde zijn armen op tafel. ‘Vertrouwen? Van ons?’ Hij kneep zijn ogen een beetje dicht.

‘Neenee,’ haastte Stijn zich te zeggen. ‘Zelfvertrouwen. Ik ben onzeker en dat heb ik nog nooit meegemaakt.’